

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 26

Vydána dne 12. července 1967

Cena

OBSAH:

67. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Madridské dohodě o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. dubna 1891, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Nice dne 15. června 1957
68. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě
- Oznámení o vydání obecných právních předpisů
-

67

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 31. května 1967

o Madridské dohodě o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. dubna 1891, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Nice dne 15. června 1957

Dne 15. června 1957 byla v Nice sjednána nová revize Madridské dohody o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. dubna 1891.

President republiky Madridskou dohodu o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. dubna 1891, ve znění sjednaném v Nice dne 15. června 1957, ratifikoval a ratifi-

kační listina byla uložena u francouzské vlády, deponitáře Dohody, dne 21. října 1960.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 12 odst. (2) dnem 15. prosince 1966. Stejným dnem vstoupila v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

David v. r.

MADRIDSKÁ DOHODA

o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. dubna 1891, revidovaná v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Nice dne 15. června 1957

Článek 1

(1) Země, na které se vztahuje tato dohoda, tvoří Zvláštní unii pro mezinárodní zápis známek.

(2) Příslušníci každé smluvní země si budou moci zajistit ve všech ostatních smluvních zemích této dohody ochranu svých ochranných známek pro výrobky nebo služby, zapsaných v zemi původu tím způsobem, že tyto známky přihlásí u Mezinárodního úřadu pro ochranu průmyslového vlastnictví prostřednictvím úřadu uvedené země původu.

(3) Za zemi původu se bude pokládat ta země Zvláštní unie, ve které má přihlašovatel skutečný a opravdový průmyslový nebo obchodní závod; nemá-li takový závod v některé zemi Zvláštní unie, tedy ta země Zvláštní unie, kde má své bydliště; nemá-li však bydliště ve Zvláštní unii, tedy ta země, kam patří podle své státní příslušnosti, je-li příslušníkem některé země Zvláštní unie.

Článek 2

Příslušníkům smluvních zemí jsou na roveň postaveni příslušníci zemí nepřístupivších k této dohodě, kteří na území Zvláštní unie, vytvořené touto dohodou, vyhovují podmínkám stanoveným v čl. 3 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví.

Článek 3

(1) Každá žádost o mezinárodní zápis musí být předložena na formuláři předepsaném v prováděcím předpisu. Úřad země původu známky potvrdí, že údaje, které jsou obsaženy v této žádosti, shodují se s údaji národního rejstříku, a uvede data a čísla přihlášky a zápisu známky v zemi původu, jakož i datum žádosti o mezinárodní zápis.

(2) Přihlašovatel musí uvést výrobky nebo služby, pro které je ochrana známky požadována, jakož i, pokud možno, odpovídající třídu nebo třídy podle třídění zavedeného Nicskou dohodou o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely továrních nebo obchodních známek. Jestliže přihlašovatel neuvede tento údaj, zařadí výrobky nebo zboží do odpovídajících tříd tohoto třídění Mezinárodní úřad. Třídění, které uvedl přihlašovatel, bude podrobena kontrole, kterou provede Mezinárodní úřad ve spolupráci s národním úřadem. V případě neshody mezi národním úřadem a Mezinárodním úřadem bude rozhodující názor Mezinárodního úřadu.

(3) Jestliže přihlašovatel požaduje barvu jako rozlišovací znak své známky, je povinen:

1. výslovně to prohlásit a připojit k své přihlášce poznámku udávající požadovanou barvu nebo sestavu barev,

2. ke své žádosti připojit barevné otisky dotyčné známky, tyto otisky pak Mezinárodní úřad přiloží ke svým oznámením. Počet těchto otisků bude stanoven prováděcím předpisem.

(4) Mezinárodní úřad zapíše ihned známky přihlášené podle článku prvního. Zápis bude označen datem žádosti o mezinárodní zápis v zemi původu, pokud ji Mezinárodní úřad obdrží do dvou měsíců, počítaje od tohoto data. Jestliže žádost nedojde v této lhůtě, Mezinárodní úřad ji zapíše s datem, kdy mu došla. Mezinárodní úřad oznámí tento zápis neprodleně účastnickým úřadům. Zapsané známky budou zveřejňovány v periodickém věstníku vydávaném Mezinárodním úřadem, a to podle údajů obsažených v žádosti o zápis. Pokud se týče známek, které obsahují obrazový prvek nebo zvláštní písmo, určí prováděcí předpis, zda přihlašovatel má dodat štoček.

(5) Aby zapsané známky byly ve smluvních zemích uvedeny v obecnou známost, obdrží každý úřad od Mezinárodního úřadu určitý počet výtisků uvedených publikace zdarma a určitý počet za sníženou cenu úměrně k počtu jednotek podle ustanovení čl. 13 (8) Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví za podmínek stanovených prováděcími předpisy. Toto uveřejnění se bude pokládat ve všech smluvních zemích za úplně postačující a žádné jiné se nesmí na přihlašovatele požadovat.

Článek 3 bis

(1) Každá smluvní země může kdykoliv oznámit písemně švýcarské federální vládě, že se ochrana vyplývající z mezinárodního zápisu bude vztahovat na jeho zemi jen tehdy, jestliže o to přihlašovatel výslovně požádá.

(2) Toto oznámení nabude účinnosti až po šesti měsících ode dne, kdy je švýcarská federální vláda oznámí ostatním smluvním zemím. Tato lhůta však se nevztahuje na země, které při ratifikaci nebo přístupu použijí možnosti ve smyslu odstavce (1).

Článek 3 ter

(1) Žádost o rozšíření ochrany vyplývající z mezinárodního zápisu na zemi, která použila možnosti dané čl. 3 bis, musí být zvlášť vyznačena v žádosti, o které jedná odst. 1 čl. 3.

[⁴] Žádost o územní rozšíření, podaná po předložení žádosti o mezinárodní zápis, musí být předložena prostřednictvím úřadu země původu na formuláři, který je předepsán prováděcím nařízením. Mezinárodní úřad žádost ihned zapíše a neprodleně ji oznámí příslušnému úřadu nebo příslušným úřadům a uveřejní ve svém periodickém časopisu. Toto územní rozšíření nabude účinnosti ode dne zápisu do mezinárodního rejstříku a pozbuje účinnosti zánikem mezinárodního zápisu odpovídající známky.

Článek 4

[¹] Od té doby, kdy byl takto proveden zápis podle ustanovení čl. 3 a 3 ter u Mezinárodního úřadu, bude známka v každé účastnické smluvní zemi právě tak chráněna, jako kdyby tam bývala byla přímo přihlášena. Zařazení výrobků nebo služeb, které je stanoveno podle čl. 3, neváže nikterak smluvní země v posuzování rozsahu ochrany známky.

[²] Každá známka, která byla mezinárodně zapsána, bude požívat prioritního práva stanoveného čl. 4. Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, k čemuž nemusí být splněny formalty uvedené pod písmenem D uvedeného článku.

Článek 4 bis

[¹] Když některá známka přihlášená již v jedné nebo více smluvních zemích byla později zapsána Mezinárodním úřadem pro téhož majitele (titulaire) nebo pro jeho právního nástupce, bude mezinárodní zápis pokládán za zápis nastupující na místo dřívějších národních zápisů bez újmy na právech nabytých těmito zápisů.

[²] Národní úřad je povinen na požádání provést ve svých rejstřících záznam o mezinárodním zápisu.

Článek 5

[¹] V zemích, jejichž zákony je k tomu zmocňují, mohou úřady, kterým Mezinárodní úřad oznámil zápis některé známky nebo žádost o rozšíření ochrany uplatněné ve smyslu čl. 3 ter, prohlásit, že této známce nemůže být na jejich území poskytnuta ochrana. Takové odmítnutí bude však možno učinit jen za těch podmínek, které by podle Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví platily pro známku přihlášenou k národnímu zápisu. Ochranu nelze však ani jen částečně odepřít jen z toho důvodu, že národní zákonodárství povoluje zápis pouze pro omezený počet tříd nebo pro omezený počet výrobků nebo služeb

[²] Úřady, které budou chtít použít tohoto oprávnění, musí svá odmítnutí s uvedením všech důvodů oznámit Mezinárodnímu úřadu, a to ve lhůtě stanovené jejich národním zákonem, nejpozději však před uplynutím jednoho roku, počítaje od mezinárodního zápisu známky nebo žádosti o rozšíření ochrany předložené ve smyslu čl. 3 ter.

[³] Mezinárodní úřad zašle neprodleně úřadu země původu a registrovanému majiteli (titulaire) nebo jeho zástupci, byl-li Mezinárodnímu úřadu oznámen řečeným úřadem, jedno vyhotovení odmítavého prohlášení, které mu bylo uvedeným způsobem ohlášeno. Účastník bude mít tytéž odvolací prostředky, jako kdyby byl býval známku přihlásil sám přímo v zemi, ve které je ochrana odmítána.

[⁴] Důvody odmítnutí známky musí Mezinárodní úřad oznámit účastníkům, kteří o to požádají.

[⁵] Úřady, které v uvedené lhůtě nejdéle do 1 roku neoznámí Mezinárodnímu úřadu žádné zatímní nebo konečné rozhodnutí o odmítnutí zápisu nebo o rozšíření ochrany, pozbudou v záležitosti dotyčné známky oprávnění obsaženého v odstavci [1] tohoto článku.

[⁶] Příslušné úřady nemohou rozhodnout o zrušení mezinárodní známky, aniž majiteli známky poskytnou možnost, aby svá práva včas uplatnil. Zrušení známky musí být ohlášeno Mezinárodnímu úřadu.

Článek 5 bis

Doklady o právu používat některých součástí známky — jako jsou např. znaky, štíty, portréty, vyznamenání, tituly, obchodní nebo osobní jména jiná, než je jméno přihlašovatelovo, nebo jiné obdobné nápisy —, které by úřady smluvních zemí mohly vyžadovat, budou osvobozeny od každého jiného potvrzení nebo ověření, než je potvrzení nebo ověření úřadem země původu.

Článek 5 ter

[¹] Každému, kdo o to požádá, vydá Mezinárodní úřad za poplatek určený prováděcím předpisem opis údajů zapsaných v rejstříku o určité známce.

[²] Mezinárodní úřad může za úplaty provádět také šetření o dřívějších zápisech v mezinárodních známkách.

[³] Výpisy z mezinárodního rejstříku vyžádané za účelem předložení některé smluvní zemi jsou osvobozeny od všeho ověřování.

Článek 6

[¹] Zápis známky u Mezinárodního úřadu se provádí po dobu 20 let (s výhradou ustanovení v čl. 8 v případě, že by přihlašovatel zaplatil jen část mezinárodního poplatku) s možností obnovy za podmínek stanovených v čl. 7.

[²] Po uplynutí lhůty pěti let od data mezinárodního zápisu stane se tento zápis nezávislým na národní známce dříve zapsané v zemi původu s výhradou dále uvedených ustanovení.

[3] Ochrana vyplývající z mezinárodního zápisu, ať byl, nebo nebyl převeden, nemůže být uplatňována zcela nebo zčásti, jestliže národní známka předběžně zapsaná v zemi původu podle čl. 1 přestala v době pěti let od data mezinárodního zápisu požívat v této zemi zcela nebo zčásti zákonné ochrany. Tak tomu bude rovněž v případě, kdy tato zákonná ochrana zanikla později následkem žaloby podané před uplynutím lhůty pěti let.

[4] V případě dobrovolného nebo úředního výmazu požádá úřad země původu Mezinárodní úřad o výmaz známky a Mezinárodní úřad tento úkon provede. V případě soudního řízení zašle výše uvedený úřad Mezinárodnímu úřadu z moci úřední nebo na žádost žadatele opis žaloby nebo opis jiného dokladu opravňujícího k zahájení sporu, jakož i konečný rozsudek. Mezinárodní úřad tuto skutečnost zaznamená v mezinárodním rejstříku.

Článek 7

[1] Zápis smí být obnoven pokaždé na další období 20 let, počítané ode dne skončení předchozího období, pouhou úhradou základních poplatků a popřípadě doplňkových poplatků stanovených v čl. 8, odst. [2].

[2] Obnova nesmí obsahovat žádnou změnu proti poslednímu stavu předešlého zápisu.

[3] Při první obnově skutečněs po účinnosti této dohody je nutno uvést třídy mezinárodního třídění, jichž se zápis týká.

[4] Šest měsíců před uplynutím ochranné doby připomene Mezinárodní úřad úředním sdělením majiteli známky a jeho zástupci přesné datum, kdy tato lhůta uplyne.

[5] Za příplatek stanovený prováděcími předpisy bude povoleno šestiměsíční poshování pro obnovu mezinárodního zápisu.

Článek 8

[1] Úřad země původu může stanovit podle svého uvážení a vybrat pro sebe národní poplatek od majitele známky, o jejíž mezinárodní zápis se žádá.

[2] Zápis známky u Mezinárodního úřadu podléhá předchozí úhradě mezinárodního poplatku, který se bude skládat:

- a) z poplatku základního ve výši 200 švýcarských franků za první známku a 150 švýcarských franků za každou další současně přihlášenou známku,
- b) z poplatku doplňkového ve výši 25 švýcarských franků za každou další třídu mezinárodního třídění přesahující tři třídy, do nichž jsou zařazeny výrobky anebo služby, na něž se vztahuje známka,

c) z poplatku doplňkového ve výši 25 švýcarských franků za každou žádost o rozšíření ochrany podle čl. 3 ter.

[3] Doplňkový poplatek uvedený v odst. [2] písmeno b) bude však možno zapřavit ve lhůtě stanovené prováděcími předpisy, pokud počet tříd výrobků nebo služeb byl stanoven nebo pokud proti němu vznesl Mezinárodní úřad námitky, a to bez vlivu na změnu data zápisu. Jestliže by doplňkový poplatek do uplynutí této lhůty nebyl zaplacen nebo seznam výrobků nebo služeb nebyl přihlašovatelem omezen v potřebné míře, bude se mít za to, že od žádosti o mezinárodní zápis bylo upuštěno.

[4] Roční výtěžek různých příjmů mezinárodního zápisu s výjimkou příjmů podle ustanovení uvedených pod písmeny b) a c) odstavce [2] rozdělí Mezinárodní úřad stejným dílem mezi členské země této dohody po odečtení výloh a nákladů nezbytných k provedení uvedené dohody.

Pokud některá země v okamžiku nabytí účinnosti této dohody nepřistoupila ani k dohodě haagské, ani londýnské, bude mít až do data účinnosti jejího přístupu nárok jen na rozdělení přebytků příjmů vypočteného na podkladě starých textů.

[5] Částky vzniklé z doplňkových poplatků podle ustanovení odst. [2] písm. b) budou po uplynutí každého roku rozděleny mezi smluvní země této dohody v poměru k počtu známek, pro něž tam byla během uplynulého roku uplatňována ochrana. U zemí, které provádějí předchozí průzkum, bude tento počet stanoven koeficientem, který bude určen prováděcím předpisem.

[6] Částky vzniklé z doplňkových poplatků podle odst. [2] písm. c) budou rozděleny podle pravidel uvedených v odstavci [5] mezi země, které použily možnosti uvedené v čl. 3 bis.

[7] Pokud se týče základního poplatku, bude mít přihlašovatel možnost zaplatit v okamžiku žádosti o mezinárodní zápis jen základní poplatek ve výši 125 švýcarských franků za první známku a 100 švýcarských franků za každou další současně přihlašovanou známku.

[8] Použije-li přihlašovatel této možnosti, musí Mezinárodnímu úřadu zaplatit před ukončením desetiletého období, počítaje od mezinárodního zápisu, zbytek základního poplatku ve výši 100 švýcarských franků za první známku a 75 švýcarských franků za každou další ve stejnou dobu přihlášenou známku, jinak po ukončení tohoto období ztratí výhodu svého zápisu. Šest měsíců před uplynutím tohoto období připomene Mezinárodní úřad úředním oznámením přihlašovatelů a jeho zástupci přesné datum, kdy toto období skončí. Není-li zbytek základního poplatku zaplacen Mezinárodnímu úřadu před skončením tohoto období, Mezinárodní úřad známku vymaže, úkon oznámí národním úřadům a uveřejní jej ve svém věstníku. Jestliže zbytek dlužného poplatku za známky současně při-

hlášené není zaplacen najednou, musí přihlašovatel přesně stanovit známky, za které platí zbytek poplatku, a zaplatit 100 švýcarských franků za první známku každé série.

(⁹) O shora uvedené desetileté lhůtě platí obdobně ustanovení čl. 7. odst. (5).

Článek 8 bis

Mezinárodně registrovaný majitel známky se může kdykoliv zříci ochrany v jedné nebo více smluvních zemích. Prohlášení o vzdání se ochrany bude předáno úřadu země původu. Tento úřad oznámí vzdání se ochrany Mezinárodnímu úřadu a ten je oznámí úřadům zemí, jichž se toto vzdání ochrany týká. Vzdání se ochrany nepodléhá žádnému poplatku.

Článek 9

(1) Úřad země registrovaného majitele známky oznámí Mezinárodnímu úřadu rovněž zrušení, výmazy, zřeknutí se ochrany, převody a jiné změny provedené u zápisu známky v národním rejstříku, pokud se tyto změny dotýkají též mezinárodního zápisu.

(2) Mezinárodní úřad zapíše tyto změny do mezinárodního rejstříku, oznámí je pak úřadům smluvních zemí a uveřejní ve svém věstníku.

(3) Stejným způsobem se bude postupovat, když mezinárodně registrovaný majitel známky požádá o omezení seznamu výrobků nebo služeb, na něž se tento zápis vztahuje.

(4) Tyto úkony mohou podléhat poplatku, který bude určen prováděcími předpisy.

(5) Dodatečného připojení nového výrobku nebo služeb do seznamu může být dosaženo jen novou přihláškou podle ustanovení čl. 3.

(6) Nahrazení výrobku nebo služby jiným výrobkem nebo službou se posuzuje shodně jako připojení.

Článek 9 bis

(1) Jestliže se známka zapsaná v mezinárodním rejstříku převede na osobu usedlou v některé jiné smluvní zemi, než je země mezinárodně registrovaného majitele, oznámí převod úřad této země Mezinárodnímu úřadu. Mezinárodní úřad převod zapíše, oznámí ostatním úřadům a uveřejní ve svém věstníku. Byl-li převod uskutečněn před uplynutím pěti let od mezinárodního zápisu, Mezinárodní úřad požádá o souhlas úřad země nového registrovaného majitele a uveřejní pokud možno datum a číslo zápisu známky v zemi nového registrovaného majitele.

(2) Převod známky zapsané v mezinárodním rejstříku na osobu, která není oprávněna k přihlašování mezinárodní známky, nebude zapsán.

(3) Jestliže některý převod nemohl být zapsán do Mezinárodního rejstříku buď následkem odstoupení souhlasu země nového registrovaného majitele, nebo proto, že zněl na osobu, která není oprávněna žádat o mezinárodní zápis, bude mít úřad země dřívějšího registrovaného majitele právo požádat Mezinárodní úřad, aby známku vymazal ze svého rejstříku.

Článek 9 ter

(1) Je-li Mezinárodnímu úřadu oznámeno odstoupení mezinárodní známky jenom pro část zapsaných výrobků nebo služeb, zapíše je Mezinárodní úřad do svého rejstříku. Smluvní země nemusí uznat platnost tohoto odstupu, jestliže výrobky nebo služby pojaté do části takto odstoupené jsou obdobné výrobkům nebo službám, pro něž známka zůstává zapsána na jméno odstoupujícího.

(2) Mezinárodní úřad zapíše rovněž odstoupení známky jen pro jednu nebo několik smluvních zemí.

(3) Dojde-li v předchozích případech ke změně registrovaného majitele, musí příslušný úřad nového majitele udělit souhlas předepsaný článkem 9 bis, pokud by mezinárodní známka byla převedena před uplynutím pětiletého období počítaje od mezinárodního zápisu.

(4) Ustanovení předchozích odstavců platí s výhradou ustanovení článku 6 quater Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví.

Článek 9 quater

(1) Dohodne-li se několik zemí Zvláštní unie na sjednocení svých národních zákonů z oblasti známek, budou moci švýcarské federální vláde oznámit:

- a) že společný úřad nahradí jejich národní úřady a
- b) že celek jejich příslušných zemí je nutno pokládat za jedinou zemi pro úplné nebo částečné použití této dohody.

(2) Toto oznámení nabude účinnosti teprve za šest měsíců po datu, kdy je sdělí švýcarská federální vláda ostatním smluvním zemím.

Článek 10

(1) Úřady upraví společnou dohodou podrobnosti týkající se provádění této dohody.

(2) Při Mezinárodním úřadu se zřizuje výbor ředitelů národních úřadů průmyslového vlastnictví Zvláštní unie. Schází se buď na svolání ředitele Mezinárodního úřadu, nebo na žádost pěti zemí, které jsou smluvními stranami dohody, v obdobích nepřesahujících pět let. Tento výbor jmenuje ze svého středu užší radu, která může být pověřo-

vána určitými úkoly. Schází se alespoň jedenkrát ročně.

(3) Působnost tohoto výboru je poradní.

(4) Avšak

- a) s výhradou všeobecné příslušnosti, jež náleží vysoké dohlédací autoritě, může na odůvodněný návrh ředitele Mezinárodního úřadu a na podkladě jednomyslného usnesení zastoupených zemí změnit výši poplatků stanovených v článku 8 této dohody;
- b) na podkladě jednomyslného usnesení zastoupených zemí stanoví a mění prováděcí předpisy této dohody;
- c) ředitelé národních úřadů průmyslového vlastnictví mohou přenést své oprávnění na zástupce jiné země.

Článek 11

(1) Země Unie na ochranu průmyslového vlastnictví, které nebyly účastny této dohody, budou moci k ní přistoupit, jestliže o to požádají formou předepsanou článkem 16 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví. Tento přístup bude platný jen pro posledně revidované znění dohody.

(2) Jakmile bude Mezinárodní úřad zpraven o tom, že některá země anebo celek nebo část zemí nebo území, pro něž zajišťuje zahraniční styky, přistoupily k této dohodě, zašle úřadu této země podle článku 3 úhrnný seznam známek, které k tomuto okamžiku budou požívat mezinárodní ochrany.

(3) Na pokladě tohoto seznamu budou uvedeny známky zajištěny na území přistupující země výhody předchozích ustanovení. Od tohoto oznámení bude platit jednorozční lhůta, ve které zúčastněný úřad může učinit prohlášení podle článku 5.

(4) Avšak každá země při přístupu k této dohodě bude moci prohlásit, že s výjimkou mezinárodních známek, které byly již dříve v této zemi předmětem totožného a ještě platného národního zápisu a které na žádost účastníků budou ihned uznány, bude použití této dohody omezeno na známky, které budou zapsány počínaje dnem, kdy tento přístup nabude účinnosti.

(5) Toto prohlášení zprostí Mezinárodní úřad povinnosti zaslat shora uvedený souborný seznam. Mezinárodní úřad se omezí jen na ohlášení těch známek, u kterých byla uplatněna výjimka podle předchozího odstavce na základě žádosti. Tato žádost musí obsahovat nezbytná zpřesnění a předkládá se do jednoho roku od přístupu nové země.

Mezinárodní úřad nezašle souborný seznam zemím, které při přístupu k Madridské dohodě prohlásí, že používají oprávnění uvedeného v článku 3 bis. Tyto země budou moci kromě toho současně prohlásit, že tato dohoda bude omezena na znám-

ky, zapsané ode dne, kdy přístup těchto zemí nabude účinnosti; toto omezení se však nebude týkat mezinárodních známek, které byly v těchto zemích již dříve předmětem shodného národního zápisu a které budou moci být použity za podklad žádosti o rozšíření ochrany předložené a oznámené podle článku 3 ter a článku 8 odstavce (2) písmeno c).

(6) Zápisy známek, které byly předmětem některého oznámení podle tohoto článku, se budou pokládat za zápisy nastupující na místo zápisů uskutečněných přímo v nové smluvní zemi před datem účinnosti jejího přístupu.

(7) Na tuto dohodu se vztahují ustanovení článku 16 bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví.

Článek 11 bis

V případě výpovědi této dohody platí článek 17 bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví. Mezinárodní známky, které byly zapsány až do dne, kdy výpověď nabude účinnosti, a které nebyly odmítnuty během roku podle článku 5, budou požívat po celou dobu mezinárodní ochrany nadále stejné ochrany, jako kdyby v této zemi byly přímo přihlášeny.

Článek 12

(1) Tato dohoda bude ratifikována a její ratifikační listiny budou co nejdříve uloženy v Paříži.

(2) Nabude účinnosti mezi zeměmi, které ji budou ratifikovat nebo k ní přistoupí podle ustanovení článku 11 odstavec (1), jakmile bude ratifikována nebo k ní přistoupí nejméně dvanáct zemí, a po uplynutí dvou roků po té, kdy jim švýcarská federální vláda oznámí uložení dvanácté listiny o ratifikaci nebo přístupu. Bude mít tutéž působnost a platnost jako Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví.

(3) Vůči zemím, které uloží listiny o ratifikaci nebo přístupu po uložení dvanácté listiny o ratifikaci nebo přístupu, nabude účinnosti podle ustanovení článku 16 Pařížské úmluvy. Nabytí účinnosti bude však za všech okolností podmíněno uplynutím lhůty stanovené v předchozím odstavci.

(4) Tato dohoda nahradí ve všech vztazích mezi zeměmi, jejichž jménem bude ratifikována nebo jež k ní přistoupí, ode dne, kdy vůči nim nabude účinnosti, Madridskou dohodu z roku 1891 v jejich dřívějších zněních. Avšak každá země, která bude ratifikovat tuto dohodu nebo která k ní přistoupí, zůstane vázána dřívějším textem ve svých vztazích se zeměmi, které jí nebudou ratifikovat nebo které k ní nepřistoupí, pokud by výslovně neprohlásila, že již nechce být vázána těmito texty. Toto prohlášení bude oznámeno švýcarské federální vládě. Nabude účinnosti za dvanáct měsíců po doručení uvedené vládě.

(5) Mezinárodní úřad dohodne se zúčastněnými zeměmi vhodná správní opatření nezbytná k provedení této dohody.

68

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 2. června 1967

o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě

Dne 3. února 1967 byla v Moskvě podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě.

Podle svého článku 25 vstoupila Dohoda v platnost dnem 5. května 1967.

České znění Dohody se vyhlašuje současně.

Ministr:

David v. r.

D O H O D A

mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Svazu sovětských socialistických republik, vedeny snahou dále rozvíjet spolupráci mezi socialistickými státy v oblasti mezinárodní automobilové dopravy,

přejíce si usnadnit provádění automobilové dopravy mezi oběma státy,

snažíce se upravit tyto otázky v duchu vzájemné pomoci, bratrské spolupráce a vzájemných výhod,

rozhodly se uzavřít tuto dohodu a za tím účelem jmenovaly svými zmocněnci:

vláda Československé socialistické republiky

Ing. Jana D u f k a,

náměstka ministra dopravy Československé socialistické republiky,

vláda Svazu sovětských socialistických republik

Sergeje Ivanoviče Š u p l j a k o v a,

náměstka ministra automobilové dopravy a silnic Ruské sovětské federativní socialistické republiky,

kteří po výměně plných mocí, jež shledali v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Článek 1

Smluvní strany budou vzájemně podporovat provádění a rozvoj mezinárodní automobilové dopravy mezi oběma státy, jakož i umožňovat transit jejich státním územím do třetích států.

Článek 2

V souladu s touto dohodou se budou provádět pravidelné i nepravidelné přepravy cestujících autobusy a přepravy nákladů vozidly automobilové dopravy po silnicích, otevřených pro mezinárodní automobilovou dopravu.

I. Přepravy cestujících autobusy

Článek 3

1. Pravidelné přepravy cestujících autobusy se zřizují po dohodě mezi příslušnými orgány smluvních stran.

2. Návrhy na zřízení takových přeprav si předávají předem příslušné orgány smluvních stran. Tyto návrhy musí obsahovat následující údaje: jméno (firma) dopravce, trasa jízdy, jízdní řád, tarif, místa zastávek, na kterých bude dopravce povinen odbavovat cestující, jakož i údaje o předpokládané době provádění přeprav.

Článek 4

1. Nepravidelné přepravy cestujících autobusy se budou provádět na základě povolení, vydávaných příslušnými orgány smluvních stran na ten úsek trasy, který prochází jejich státním územím.

2. Pro každý autobus musí být vydáno samostatné povolení, které opravňuje k uskutečnění přepravy cestujících při jedné jízdě tam i zpět, pokud není jinak stanoveno přímo v povolení.

3. Příslušné orgány smluvních stran budou si každoročně předávat vzájemně dohodnutý počet řádně ověřených tiskopisů povolení pro nepravidelné přepravy cestujících.

4. Způsob a lhůty výměny tiskopisů povolení, jakož i vrácení použitých povolení, budou dohodnuty mezi příslušnými orgány smluvních stran.

Článek 5

1. Povolení není třeba k nepravidelným přepravám cestujících autobusy:

- a) jestliže skupina cestujících téhož složení je přepravována v témže autobusu po dobu celé jízdy, která začíná a končí na státním území té smluvní strany, kde je autobus evidován;
- b) jestliže skupina cestujících téhož složení je přepravována v témže autobusu v jednom směru po dobu celé jízdy, která začíná na státním území smluvní strany, kde je autobus evidován, a končí na státním území druhé smluvní strany.

2. Na charakter přeprav, uvedených v odstavci 1 tohoto článku, nemá vliv výměna nepojízdného autobusu za provozu schopný.

3. Při provádění přeprav uvedených v odstavci 1 tohoto článku musí mít řidič autobusu seznam cestujících.

II. Přepravy nákladů

Článek 6

1. Přepravy nákladů vozidly automobilové dopravy, při kterých místo odeslání je na státním území jedné ze smluvních stran a místo určení na státním území druhé smluvní strany, jakož i přepravy nákladů tranzitem do nebo z třetích států se provádějí na základě povolení, vydaných příslušnými orgány smluvních stran.

2. Pro každý nákladní automobil nebo soupravu vozidel musí být vydáno samostatné povolení, které opravňuje k uskutečnění přepravy nákladů při jedné jízdě tam i zpět, pokud není jinak stanoveno přímo v povolení.

3. Příslušné orgány smluvních stran budou si každoročně předávat vzájemně dohodnutý počet řádně ověřených tiskopisů povolení na přepravy nákladů.

4. Způsob a lhůty výměny tiskopisů povolení, jakož i vrácení použitých povolení, budou dohodnuty mezi příslušnými orgány smluvních stran.

Článek 7

1. Povolení není třeba k přepravám:

- a) movitého majetku při stěhování;
- b) exponátů, zařízení a materiálů, určených pro veletrhy a výstavy;
- c) vozidel, zvířat, jakož i jiných zařízení a potřeb, určených pro sportovní podniky;
- d) divadelních dekorací a rekvizit, hudebních nástrojů, zařízení a příslušenství pro filmové natáčení, rozhlasové a televizní přenosy;
- e) těl nebo popele zemřelých.

2. Výjimky, uvedené pod písmeny b), c), d) odstavce 1, platí jen v takových případech, má-li být náklad dopraven zpět na státní území smluvní strany, kde je vozidlo evidováno, nebo bude-li náklad dopraven na území třetích států.

Článek 8

Pro přepravy, u nichž celková váha nákladu a vozidel nebo jejich rozměry převyšují normy, stanovené na státním území druhé smluvní strany, jakož i při přepravách nebezpečných nákladů, je třeba obdržet předem kromě povolení podle článku 6 této dohody ještě zvláštní povolení příslušných orgánů této smluvní strany.

III. Všeobecná ustanovení**Článek 9**

1. Přepravy cestujících autobusy a přepravy nákladů vozidly automobilové dopravy mohou provádět jen dopravci smluvních stran, kteří jsou podle vnitrostátních předpisů svého státu oprávněni provádět mezinárodní automobilové přepravy.

2. Tyto přepravy mohou být prováděny pouze vozidly automobilové dopravy, které mají národní poznávací a evidenční značku svého státu.

Článek 10

Přepravy cestujících autobusy a nákladů vozidly automobilové dopravy jedné ze smluvních stran mezi dvěma místy, ležícími na státním území druhé smluvní strany, jakož i ze státního území druhé smluvní strany na státní území třetího státu, nejsou dovoleny. Příslušné orgány druhé smluvní strany však mohou udělit zvláštní povolení k provedení takových přeprav.

Článek 11

1. Přepravy cestujících autobusy se provádějí na základě národních přepravních dokladů.

2. Přepravy nákladů vozidly automobilové dopravy se provádějí na základě mezinárodního nákladního listu, používaného dopravci každé ze smluvních stran.

3. Doklady, uvedené v odstavcích 1 a 2 tohoto článku, vyplňuje dopravce v jazyce svého státu.

Článek 12

Smluvní strany si budou vzájemně uznávat národní doklady pro vozidla automobilové dopravy a národní řidičské průkazy, vydané jejich příslušnými orgány.

Článek 13

Organizační, technické, obchodní a jiné otázky, související s prováděním přeprav cestujících a nákladů na základě této dohody, včetně otázek poskytování technické a jiné pomoci, budou upraveny zvláštními ujednáními, sjednanými mezi příslušnými orgány smluvních stran.

Článek 14

Platby, vyplývající z provádění této dohody, budou uskutečňovány v souladu s platebními dohodami, platnými mezi smluvními stranami.

Článek 15

Přepravy cestujících a nákladů, prováděné na základě článků 3, 4 (odstavec 3), 5, 6 (odstavec 3)

a 7 této dohody, jakož i vozidla je provádějící, se vzájemně osvobozují od všech daní a poplatků na státním území druhé smluvní strany. Od poplatků se rovněž osvobozují povolení na provedení těchto přeprav.

Článek 16

Přepravy cestujících autobusy a přepravy nákladů vozidly automobilové dopravy se provádějí pod podmínkou povinného pojištění hmotné odpovědnosti. Každý dopravce je povinen předem pojistit pro případ své hmotné odpovědnosti každé vozidlo, provádějící tyto přepravy. Pojištění se musí vztahovat na veškeré škody, způsobené vozidlem třetím osobám nebo přepravovaným cestujícím.

Článek 17

Pro pohraniční, celní a zdravotní prohlídku budou používána ustanovení mezinárodních dohod, jimiž jsou obě smluvní strany vázány a při řešení otázek, které nejsou upraveny těmito mezinárodními dohodami, použijí se vnitrostátní předpisy každé ze smluvních stran.

Článek 18

Pohraniční, celní a zdravotní prohlídka při přepravách těžce nemocných osob, při pravidelných přepravách cestujících autobusy, jakož i při přepravách živých zvířat a nákladů, podléhajících rychlé zkáze, vozidly automobilové dopravy bude prováděna přednostně.

Článek 19

1. Při provádění přeprav podle této dohody se vzájemně osvobozují od cla a povolení, dovážené na státní území každé ze smluvních stran:

- a) pohonné látky nacházející se v nádržích, technologicky spojených s palivovým systémem motoru, jakož i maziva;
- b) náhradní díly.

2. Nepoužité náhradní díly podléhají zpětnému vývozu. Náhradní díly, poškozené na státním území jedné smluvní strany, musí být vyvezeny zpět na státní území druhé smluvní strany, případně zničeny nebo odevzdány způsobem, stanoveným na státním území této smluvní strany.

Článek 20

V zájmu zajištění provádění této dohody příslušné orgány smluvních stran budou udržovat přímý styk, svolávat zasedání, vyměňovat si zkušenosti a informace.

Článek 21

V zájmu operativního řešení otázek, týkajících se organizace a provádění přeprav cestujících a nákladů na základě této dohody mohou dopravci jedné smluvní strany zřídit po dohodě příslušných

organů smluvních stran svá zastoupení na státním území druhé smluvní strany nebo se dohodnout o jiných formách spolupráce.

Článek 22

Všechny otázky, které mohou vzniknout při provádění této dohody a které nejsou upraveny v ní, jakož i v jiných mezinárodních dohodách, jimiž jsou obě smluvní strany vázány, se budou řešit podle vnitrostátních předpisů každé ze smluvních stran.

Článek 23

Smluvní strany budou řešit všechny sporné otázky, které mohou vzniknout v souvislosti s výkladem a prováděním této dohody cestou jednání a konzultací.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

J. Dufek v. r.

Článek 24

Tato dohoda se nedotýká práv a závazků smluvních stran, vyplývajících z mezinárodních dohod, jimiž jsou vázány.

Článek 25

Tato dohoda podléhá schválení obou smluvních stran. Vstoupí v platnost v den výměny nót o tomto schválení a bude platit do uplynutí 90 dnů ode dne, kdy jedna ze smluvních stran oznámí druhé smluvní straně nótou svůj úmysl vypovědět platnost dohody.

Dáno v Moskvě, 3. února 1967 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a ruském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu

Svazu sovětských socialistických republik:

S. I. Šupljakov v. r.

PROTOKOL

o jednání za účelem uzavření Dohody mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě

1. Na závěr jednání mezi delegací vlády Československé socialistické republiky a delegací vlády Svazu sovětských socialistických republik, které se konalo v Moskvě od 30. ledna do 3. února 1967 byla podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o mezinárodní automobilové dopravě.

2. Delegace se dohodly, že příslušnými orgány k provádění jednotlivých článků Dohody jsou:

z československé strany:

podle článků 3, 4, 6, 10, 20 a 21 ministerstvo dopravy ČSSR,

podle článku 8 krajské národní výbory ČSSR,

podle článku 12 ministerstvo vnitra ČSSR,

podle článku 13 ministerstvo dopravy ČSSR a ministerstvo zahraničního obchodu ČSSR;

ze sovětské strany:

podle článků 3, 4, 6, 10, 20 a 21 ministerstvo automobilové dopravy a silnic RSFSR,

podle článků 8 a 12 ministerstvo automobilové dopravy a silnic RSFSR a ministerstvo veřejného pořádku SSSR,

podle článku 13 ministerstvo automobilové dopravy a silnic RSFSR a ministerstvo zahraničního obchodu SSSR.

3. Delegace se dohodly, že individuální a skupinové jízdy osobními automobily mezi oběma státy, jakož i tranzitem, se budou provádět podle vnitrostátních předpisů každé ze smluvních stran.

4. Delegace se dohodly, že ministerstvo dopravy ČSSR a ministerstvo automobilové dopravy a silnic RSFSR se budou vzájemně včas informovat o všech změnách v seznamu silnic, otevřených pro mezinárodní automobilovou dopravu.

5. Delegace se dohodly, že při provádění Dohody pod pojmem „autobus“ se rozumí dopravní prostředek, určený k přepravě cestujících a mající neméně než 9 míst k sezení, včetně místa řidiče. Všechny jiné dopravní prostředky, určené k přepravě cestujících, náleží do kategorie osobních automobilů.

6. Delegace se dohodly, že v případech plného využití vzájemně dohodnutého počtu předávaných si povolení pro nepravidelnou přepravu cestujících a pro přepravu nákladů, ministerstvo dopravy ČSSR a ministerstvo automobilové dopravy a silnic RSFSR s porozuměním posoudí otázku zvýšení dříve dohodnutého počtu povolení, předávaných za podmínek článku 15 Dohody.

7. Delegace se dohodly, že doklady uvedené v článku 11 Dohody se budou vyplňovat československými dopravci v jazyce českém nebo slovenském a sovětskými dopravci v jazyce ruském.

8. Delegace se dohodly, že ujednání o technické a jiné pomoci mezi ministerstvem dopravy ČSSR a ministerstvem automobilové dopravy a silnic RSFSR podle článku 13 Dohody má být sjednáno nejpozději do 6 měsíců ode dne jejího podpisu. V průběhu jednání sovětská delegace předala československé delegaci návrh uvedeného ujednání. Na návrh československé delegace jednání o uzavření ujednání bude uskutečněno v Praze.

9. Delegace se dohodly, že na zasedáních předvídaných článkem 20 Dohody budou projednávány:

- 9.1 návrhy na zřízení pravidelné autobusové dopravy,
- 9.2 počty povolení pro nepravidelnou přepravu cestujících a pro přepravu nákladů,
- 9.3 podmínky pro přepravu cestujících a nákladů,
- 9.4 otázky zabezpečení zpětného vytížení vozidel automobilové dopravy,
- 9.5 otázky výměny zkušeností a informací v oblasti mezinárodní automobilové dopravy,
- 9.6 otázky dalšího zjednodušení a rozvoje automobilové dopravy mezi oběma státy,
- 9.7 opatření k zabránění možného porušení pravidel a podmínek při provádění mezinárodních automobilových přeprav,
- 9.8 další otázky související s prováděním Dohody.

10. Delegace se dohodly, že příslušné podniky obou států, mající nezbytné technické vybavení, budou poskytovat na základě vzájemnosti, v souladu s platnými vnitrostátními předpisy, technickou a jinou pomoc řidičům a vozidlům, provádějícím automobilové přepravy mezi oběma státy, jakož i tranzitem, až do úpravy těchto otázek podle článku 13 Dohody.

Tento Protokol byl sepsán v Moskvě 3. února 1967 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a ruském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Vedoucí
československé delegace:

J. Dufek v. r.

Vedoucí
sovětské delegace:

S. I. Supljakov v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PŘÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo národní obrany

vydalo k zabezpečení Rozkazu presidenta republiky č. 15/1966, který provádí zákon č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, na úseku vojenských vysokých škol, **směrnice pro rigorózní zkoušky na Vojenské politické akademii Klementa Gottwalda (rigorózní řád)**, kterými se upravuje způsob zaměření a provádění rigorózního řízení na Vojenské politické akademii Klementa Gottwalda.

Rigorózní řád stanoví vědní obory, z nichž je možno rigorózní zkoušku složit, a způsob, jakým budou tyto zkoušky skládány.

Současně byly vydány směrnice pro přiznávání titulů absolventům Vojenské politické akademie Klementa Gottwalda, kteří ukončili studium před účinností zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, a Rozkazu presidenta republiky č. 15/1966.

Rigorózní řád a směrnice pro přiznávání titulů byly publikovány ve Sbírce nařízení a směrnic MNO č. 8/1967, která je k nahlédnutí u místních vojenských správ.

Ministr školství

vydal **výnos** ze dne 1. března 1967 čj. 7000/67-E I/1, kterým **vydává platový řád pro učitele a vychovatele** (Věstník MŠK 1967, str. 41).

Tento výnos nabyl účinnosti dne 1. dubna 1967 a je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury a informací sešit č. 7—8 z r. 1967, do něhož lze nahlédnout v ministerstvu školství, v odborech školství a kultury krajských a okresních národních výborů a u ředitelství škol a mimoškolních výchovných zařízení.

Generální ředitel Státní banky československé

vydal dne 28. března 1967 v dohodě s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků státních orgánů a místního hospodářství podle § 30 odst. 2 vyhlášky č. 101/1966 Sb. **směrnice o úpravě platových poměrů pracovníků výpočtových středisek Státní banky československé, vybavených samočinnými počítači.**

Směrnice nabyly účinnosti dnem 1. dubna 1967.

Do směrnic lze nahlédnout v ústředí Státní banky československé v Praze.